

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

Titulus XXX. Solitudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

negotiorum, qui litus otijs tenentes naufragassent. Gerson. tr. 11. sup. Magnif.

Thesaurum fortuitò invenit agricola arans, domum portat; curisque mox torquetur, quomodo tantà pecunià uti debeat? quin thesaurum vicini odorentur. Adèò verò miser se curis immergit, ut earum ponde-

re oppressus perierit. Alvarez in Gen. 40. Illustr. 134.

Curia dat curas. Ergo, si vivere curas, & benè, securè; non sit tibi curia curar. Doul-treman. l. 1. c. 5. Sect. 6.

Cura, quòd cor urat. M. Terent. Verro-nis de lingua Latina, & verborum origine ad Cic.

TITULUS XXX. SOLITUDO.

§. I.

Symbola.

Ex Veteri.

Inclusit eum Dominus de foris. Gen. 7. 16. Tantum clausurà profecit cœtus ille hominum, & ferarum; ut non tantum à naufragio ereptus sit, verum & morum feritatem posuerit: lupus enim cum agno sine cruore diverit; confedit prope leonem cervus sine vulnere, vulturi ficedula accinuit. Oliva l. 2. Strom. §. Matth. 12. 40. Ergo ne sepulchrum Christi &c.

Reversa est ad eum in arcam. Gen. 8. 9. Multæ sunt insidiæ libenter extrà vagantis animæ; & magnæ tutelæ citò revertentis columbæ. Thom. Kemp. soliloqu. an. c. 10.

Sumpsit fiscellam scirpeam &c. Ex. 2. 3. Suffecit Moyli contra regem, & fluvium, cistula; nequijque infans in sinu mortis peire; fiscellâ, quasi cellâ, obseptus. Oliva citatus.

Per noctem in columna ignis. Ex. 3. 21. Sicut per deserta gradientibus lux ignea inter nocturnas tenebras infulgebat; sic etiam commorantes in spiritualibus claustris supernæ lucis sæpe radijs illustrantur. Fugiendus est ergo Mundus. B. Petrus Dam. l. 6. ep. 5.

Facies & saga cilicina undecim &c. Ex. 26. 7. Dei servus sit, ut arca testamenti: quæ nunquam ab interiori, & secretiori, templi parte exibat; & cum per desertum gestabatur, quàm plurimis integumentis occultabatur. Ità, cum necessitas te extra domum compellit, sint timor, & pudor, sensuum tuorum integumenta; ne distrahantur. Diez conc. 2. de Incarn. D.

Claude ostium tuum, cum intrinsecus fueris &c. 4. Reg. 4. 4. Quando vidua illa replevit vasa oleò, fores ei claudendæ erant iussu Elisæi. Si Deum cupis animæ tuæ communicare magnas gratias, recede à rebus hujus Mundi, solitudinem pete. Stella de cont. &c. p. c. 40.

Introduxit me Rex in cellaria sua. Cant. 1. 3. Sept: in cubiculum suum. S. Tho-

mas in ep. ad amicum: cellam frequentèr diligas, si vis in cellam vinariam introduci.

In lectulo meo per noctes quasiivi &c. Cant. 3. 1. Lectulum sibi sancta anima in nocte facit; dum, omnes perturbationes Mundi fugiens, secretum comparat, in quo requiescit. S. Gregorius hîc.

Ex Patribus, & alijs.

Amet homo, amet sanctum otium, in quo exerceat animæ suæ negotium. S. Prosper. l. 1. de vita contempl. c. 8.

Animos accipitres, aquilæ venatrices, & supra omnes alites acutius videntes, volatus solitarios concupiscunt. Cassiodorus 3. var. 31.

Sicut piscis extra aquam citò moritur; ita Monachus extra cellam leviter distrahitur, & inquinatur. Et prudens apis, mel ex floribus colligens, statim inde evolat, & secretum gaudens repetit: & hoc in alveario cautè abscondit; ut habeat, unde in hyeme latenter vivat. Thom. Kemp. Vallis lilior. c. 18.

Disce pericula peccatorum fugere ab apibus; quæ in hyeme, & tempestate, conscientia suæ imbecillitatis, in alveari, aut in cavernis, latent; nè ab aere rapiantur, vel pluviâ suffocentur. Quære & tu contra tempestates angulum, in quo vitam agas tranquillam; ut de te illud Is. 32. 2. dicatur: *Et erit vir, sicut qui absconditur à vento, & celat se à tempestate.* Diez conc. 1. D. 11. Pent.

Sicut cortex est ad decorem, & conservationem pomi, fractio verò corticis est ad pomi putrefactionem: aer enim intrat, & pomum corrumpitur. Sic ordinata conversatio est ad magnum vitæ decorem; negligens sui custodia vitam bonam, & conscientiam, arumpit. Broymard. Conversatio.

Statua sub sipario. Lem: *Celatur, donec caletur.* Bovius.

§. II.

Solitudinis varia laudes, & motiva.

DEt tibi Deus de rore cælo &c. Gen. 27. 28. Esau venator dum esset foris, Isaac bene-

benedictionem amisit: Jacob autem benedictionem recepit; quia domi residebat. Hugo Card. in Luc. 1.

Edificant sibi solitudines. Job. 3. 14. Oportet nos esse, sicut principes; qui, præter palatia, & regias, domos, quas habent in urbibus, *edificant sibi solitudines*; id est, alias pulchras domos in agris, & locis solitarijs: ubi à strepitu negotiorum flectant, & requiescant. De Ponte in Cant. 1. Exh. 17. d. 3.

Jesus ductus est in desertum, - ut tentaretur à diabolo. Matth. 4. 1. Ista est una causa, non tamen tota, nec sola, neque præcipua; sed alia quoque: prima, ut solitariam vitam commendaret, & eremiticæ vitæ exemplum præberet &c. Dion. Carth. hic.

Mortui estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo. Coloss. 3. 3. Hi sunt sicut mortui, qui absconduntur ab hominibus usque ad diem resurrectionis. Sic hirundines hyeme latent ut in æstate appareant: sunt etiam sicut animalia sylvestria in sylvis degentia, quibus libenter vescitur Isaac. Gen. 27. 4. B. Humbertus f. 23. ad Eremitas.

O desertum Christi floribus vernans! o solitudo! in qua illi nascuntur lapides, de quibus in Apocalypsi civitas magni Regis extruitur. O eremus familiaris Deo gaudens! Quid agis frater in sæculo, qui major es mundo? quamdiu te rectorum umbræ premunt? quamdiu fumosarum urbium carcer includit? &c. S. Hieron. ep. 1. ad Heliodorum.

Cœli, & cellæ, habitatio cognata sunt: quia sicut cœlum, & cella, ad invicem videntur habere aliquam cognationem nominis, sic & pietatis. A celando enim cœlum, & cella, nomen habere videtur. Et quod celatur in cœlis, hoc & in cellis; & quod geritur in cœlis, hoc & in cellis. - Sancti Angeli cellas habent pro cœlis; & æquè delectantur in cellis, ac in cœlis. S. Bernardus ep. ad H. de vita solitaria.

Expertò corde aliquid amplius invenies in sylvis, quam in libris. Ligæ, & lapides, docebunt te, quod à Magistris audire non possis. An non putas, posse te fugere mel de petra, oleumque de saxo durissimo? an non montes stillant dulcedinem & colles flunt lac, & mel? & valles abundant frumentò? Id ep. 106.

O sancta anima, sola esto; ut soli omnium serves teipsam, quam ex omnibus tibi elegisti: Fuge publicum, fuge & ipsos domesticos: secede ab amicis, & intimis; etiam ab illo, qui tibi ministrat. - De cœtero sola tibi indicitur mentis, & spiritus, solitudo. Solus es, si non communia cogites, si non affectes præsentia, si despicias, quod multi suspiciunt; si fastidias, quod omnes desiderant. &c. Id. f. 40. in Cant.

Polyanth. Sacra Tom. II.

Est cella sponsi reclinatorium, virtutum cultos, tranquillitatis portus, - medela vitiolorum, - tabernaculum fœderis, nuptialis thalamus, paradisi deliciarum, cœli janua. S. Laur. Just. l. de vita solit. c. 12.

Ego illa sum vita solitaria, quæ de terrenis hominibus cœlestes; de carnalibus spirituales, constituo. Gerson tr. xi. sup. Magnif.

Verè in solitudine aliquid magni latere videtur; quæ à plerisque sanctis tam ardentè est amplexata. Thom. Kemp. l. 7. ad fratres.

Solitudo quasi locus, & paradisi voluptatis est, & tanquam hortus deliciarum amœnissimus. Id. 16.

§. III.

Solitudo deliciosa.

Cum minasset gregem Moyses ad interiora deserti, - apparuit ei Dominus. Ex. 3. 1. 2. Plures consolationes fecit Dominus populo suo in solitudine, quam in alio loco: ibi enim locutus est eis, ibi apparuit gloria ejus, ibi misit eis manna. B. Humbertus f. 23. ad Eremitas.

Elias pascitur in solitudine à corvis pane, & carnibus. 3. Reg. 17. 4. sed ibid. v. 9. in civitate à vidua solum buccellâ panis.

Exultabant Sancti in gloria, letabantur in cubilibus suis. Ps. 149. 5. Non in theatris, non in amphitheatris, non in circis, non in nugis, non in foris; sed in cubilibus suis. S. August. hic.

Quamdiu in patria tua es, habeto cellulam pro paradiso; varia Scripturarum pomæ decerpe: his utere delicijs, harum fruiere complexu. S. Hieron. ep. 4.

Idoneus ad philosophandum locus solitudo. Aliquando Christus solus montem ascendit. Luc. 6. 15. & pernoctat, & orat: ut ostendat, qui Deo vult frui; eum ab omni cura, & sollicitudine, vacare; & quietum locum querere oportere. S. Chrysost. hom. 41. in Joan.

Carolus V. dicere solebat: se, resignatò imperiò, plus voluptatis in sua monastica solitudine percepisse, unò die; quam ex omnibus suis victorijs, & triumphis. Cornelius in Ex. 3. 2.

§. IV.

In solitudine videtur, auditur, Deus.

Ex Veteri.

Factus est sermo Domini ad Abram in visione noctis. Gen. 15. 1. Quare in nocte? ut in silentio, & quiete, melius, quæ dicuntur, accipiat. S. Chrysost. hic. Ita ille legit

Q99 9 2

Rebecca

Rebecca diligebat Jacob. Gen. 25. 28. Singulariter quæque nostrum tantò hæc Rebecca (cœlestis sapientia) plus diligit, quantò simplicior quisque habitat in tabernaculis. Nam è contrâ, quantò quis plus habet Esau, tantò minùs à Rebecca diligitur. id est, quantò ampliùs foras evagatur, tantò minùs S. Scripturæ lactatur uberibus, intusque repositò pane cibatur. Rupertus l. 9. in Gen. c. 7.

Apparuitq; ei Dominus in flamma ignis de medio rubi. Ex. 3. 2. Moyses, cum ingrederetur ad interiora deserti, vidit Dominum in rubo; velut ignem inflammantem consolationem accepit in animo, quam antè nunquam legisset; noticiam habuit divinorum, & revelationem secretorum Dei. Sim. Cass. l. 4. c. 4.

Invenimus eam in campis sylva. Pl. 131. 6. Sylva, loca sunt inculca, & agrestia. In inculca, & agresti, via rationabiliter assumptâ Christus Dominus invenitur. Non enim in campis deliciarum, sed sylvarum, qui se obtulit, requisitus: Quærantur loca remota, & nemorum campi; qui sunt amici, mœroribus, contemplationibus, apti, à strepitu alieni: & inibi invenietur, qui inter delicias, & turbas, sæpe perditus est. Sim. Cass. l. 6. c. 7.

Soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea. Cant. 5. 2. Quis tibi renuntiavit, immaculatam esse, & amicam? si intus est, sinè maculâ, sinè nævo est: amica sponsi, si amica solitudinis. *Vox Dilecti pulsantis: aperi mibi.* Oliva l. 2. Strom. 5. Matth. 12. 40. Ergone sepulchrum Christi &c.

Vox clamantis in deserto. Isa. 40. 3. Primò omnium considerandam arbitror gratiam deserti, beatitudinem eremi; quæ ab initio gratiæ quieti sanctorum meruit consecrari. Consecravit nobis planè habitationem deserti *Vox clamantis in deserto*: quamquam & ante ipsum quibuscunque sanctissimis Prophetarum, velut auditorum spiritus, amica semper fuerit solitudo. Guarricus l. 4. de adv. Dom.

Ex Novo.

Assumpsit duodecim Discipulos secretò. Matth. 20. 17. Ut Christus Discipulos suos mysteria suæ sanctissimæ Passionis doceret, eos à turbis segregat. Nam, ut quis divina percipiat; necesse est à Mundana turba fugere. Sylveira c. 37. hic.

Statim spiritus expulit eum in desertum. Marci 1. 12. Spiritus S. non libenter habitat, ubi turba, & frequentia, & dissensiones, & rixæ, sunt; sed spiritus S. propriè sedem habet solitudinem. S. Chrysost. hom. 3. hic.

Factum est verbum Domini super Joannem in deserto. Luc. 3. 2. Non in aula He-

rodus, non in frequentia hominum. Ut suavis citharæ concentum audiamus, populi perstreptentis tumultum fugiamus. Non in Ægypto, sed in deserto Sinai, cum populo Israël locutus Dominus. Barradius t. 2. l. 1. c. 7. morali 1.

Rabbi, - ubi habitas? Joan. 1. 38. Cur volunt hi duo Discipuli scire Christi habitationem? quia non transcurso, nec in via, nec in publico, volebant discere, sed in secreto; & magnâ deliberatione desiderabant instrui de rebus Domini. Sylveira hic.

Solus erat Petrus, & totum per orbem consecrandarum gentium cognovit mysteria. Act. 10. 1. S. Ambrosius ep. 41.

Fui in insula, quæ appellatur Patmos. Apoc. 1. 9. Ubi talia videre, ac tanta, promeruit? nunquid in urbibus? nunquid in regum adibus? nunquid in locis sublimibus? non: sed in insula Patmos à Domitiano relegatus. Ansbertus. Insula hæc valde remota, & solitaria; ibi tanta ei mysteria revelata. Sylveira hic. q. 37.

In noctis silentio, quando secretè cum illa Deus est in cubiculo suo; quando pacata, & quieta sunt omnia; quando pax habetur intus à victorum perturbatione; & foris ab omni inquietudine, & occupatione; quando silent vitia, & peccatorum omnium recordatio: sensus quoque exteriores sopiuntur, & Mundanorum memoria. Cum itaque tanta quies fuerit, & jam silent omnia; tunc jam audiri poterit vox Dei: quæ non tantum loquitur, sed susurrat; id est, tenuiter, & occultè, aliquid humanæ menti manifestat. Richardus à S. Victore c. 7. in Cant.

§. V.

Solitudo meretur Angelorum consortium.

Sola erat Agar. Gen. 16. 6. 7. Elias solus. 3. Reg. 19. 5.

Et ecce Angeli accesserunt. Matth. 4. 11. Angelorum non carebat consortiò, qui hominum consortia devitabat. Sim. Cass. l. 4. c. 4. hic.

Ad monumentum foris plorans. Joan. 20. 11. Ut intelligamus: quòd quàmvis sola non esset; sodalibus tamen aut sedentibus, aut quasi vagantibus quærendo, ipsa sola juxta osium monumenti foris non sedebat; sed stabat, & flebat. -- *Et vidit duos Angelos.* Cajetanus hic.

§. VI.

Solitudo extra peccata, apta pœnitentiæ.

Solus erat Adam, & non est prævaricatus. Gen. 2. quia mens ejus adhærebat Deo. Postquam verò ei mulier adjuncta est, non poterat

poterat inharere mandatis cœlestibus: & ideo se abscondebat. S. Ambros. ep. 41.

Cumq; recessissent à civitate dicit Dominus ad Josue: leva clypeum. Jos. 8. 15. 16. 18. Extra urbem Hayenses cœsi. Cur Deus hostes non tradit in ipsa civitate: Orig. hom. 8. in Jos. Hac interpretatur chaos: chaos autem locum, vel habitaculum, esse noverimus contrariarum virtutum; quarum rex, & princeps, diabolus est. Ut vitia, & diabolus, vincas, in deserto, & solitudine, cum Christo pugna. Naxera hic §. 21.

Concluserat Vago ostia cubiculi, & abiit. Judith 13. 1. Male meritis es de domino tuo, leno: armasti enim pudicitiam valvarum occlusionem. Egressa Dina violatur à Sichem. Gen. 34. 1. obsepta Judith triumphat, & jugulat Holofernem. Oliva l. 2. Strom. §. Egrone sepulchrum Christi.

Sepem circumdedit ei. Matth. 21. 33. Sollicitus Dominus de vinea. Eccl. 10. 8. *qui dissipat sepem, mordebit eum coluber.* Id. ib.

Imponens illum in iumentum suum, duxit in stabulum. Luc. 10. 34. Quid curationi cum stabulo? Eductum ē via, in qua sauciamur, clausura ita fulcit; ut etiam sine unguentis, duobus tantum denariis, absolvi curatio possit seminecis. Id. ib. Valerianarium tuum, ô agrote, ô languide, cella tua est. S. Bernardus ep. ad fratres de vita Solit.

Nonne dimittit 99. in deserto, & vadit ad illam, quæ perierat? Luc. 15. 4. Si desertum relinquit, ut ovem perditam quærat; non in deserto perditam fuit; sed in uribus, & oppidis: ut eam reducat; in desertum vult humeris suis deferre. Vide, quò miseriarum deveniat ovis, ubi ad frequentiam populorum divertit. Alvarez in Gen. 45. Illustr. 271. Ovem errantem requisivit pastor bonus, relictis 99. in solitudine, hoc est, in supremo loco cœlesti. Solitudo enim est cœlum, & à mundano tumultu sequestratum, plenumque omni tranquillitate, & pace. Theophylactus in Luc. Mirabar, pastorem 99. oves sine custode derelinquere, ut unicam invenire posset. Chariorne illi unius hominis, quàm 99. salus? minime. Ita enim pastor perditæ oviculæ studet inventioni; ut reliquas oves nulli discrimini obiciat. Cuiam ergo reliquas commisit? certe Deserto; quod solet homines accuratissimè custodire. Escobar. t. 6. Par. Chr. l. 11. p. altera, de ovicula.

O solitudo beata! ô ereme, mors viorum, vita virtutum. S. Bernardus hom. de verb. Dom. in illud, simile est reg. cœlor. homini negotiatori.

§. VII.

Solitudinis derelictio sordes trahit, nocet.

Afferam pauxillum aque, & lavate pedes vestros. Gen. 18. 4. Idem dicebat

Loth. Hinc illa Religiosorum tam celebris consuetudo (quod Glossa ordinaria, seu Strabo Fuldenis in c. 28. Gen. notavit) ut venientibus de via fratribus pedes lavarent. Aludat hæc consuetudo ad illud Joan. 13. 10. *qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lavet.* hoc est, qui mundus est, non propterea tam mundos ex omni parte habet pedes, quin aliqua apud illum maneant imperfectio-nes, & navi. Religiosi ergo foris redeuntis pedes lavantur; ut intelligat, se non tam perfectum revertisse, quàm abierat: & fortè de terra, quam calcavit, labeculam quampiam contraxisse. Did. Niss. Pol. Cœlor. p. 1. l. 5. c. 5.

Semei veritatem egressionem carò luit. 3. Reg. 2. 37. 42. 46.

Sordes ejus in pedibus ejus. Thren. 1. 9. *deposita est vehementer, non habens consolatorem* ib. Ecce tota tibi civitas luctui, fletui, tradita sine consolatore. Sed unde hi fletus? & sine consolatore lamenti causa? *Sordes ejus in pedibus ejus.* Si non ad terrena, & lutea, bona egredieretur; si gloria ejus esset ab intus. Baeza t. 1. l. 5. c. 2. §. 2.

Homo quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho. Luc. 10. 30. Qui ab Ierosolymis recedit ad Jericho, id est, qui à cella egreditur ad hominum diverticula, incidit in latronum manus. S. August. contra Pelag: Jerusalem paradisus, ubi pax, & læticia; Jericho Mundus, in quo omnia orta occidunt sicut luna. Escobar. t. 6. Par. Chr. l. 11. sect. 2. Obs. 2.

Quandò quis latius foris exrenditur, tandò intus minoratur. Thom. Kemp. l. 3. ad Novit.

Fluvius exundans omnem in se infert immunditiam; & sic turbidus, & obscurus, fluit. Talis est homo, qui, solitudine relicta, vagatur foras. Diez. Dom. 3. Quadr.

§. VIII.

Solitudo dat pretium, æstimationem.

Posuit velamen super faciem suam. Ex. 34. 33. Moyses cum Domino collocutus faciem ostendit coruscantem; quò visò filii Israel fugati: velò idcirco radios obnubilavit. Vel apud sæculum plus fulget, cum à creaturis remotior, numiniq; propinquior. De creaturarum accessu lumen obfuscat, & splendoribus velum obducitur: fulgentior in tabernaculo, obscurior in populo. Naxera in Jos. 14. §. 43.

Ibat in desertum locum, & turba requirébant eum. Luc. 4. 42. Vis à sæcularibus quæri, eos noli quærere. Joannes in solitudine; sed turbis vallatur. Petrus arcessitur à Cornelio, dum in solario domus orat. Act. 10. 22. Oliva l. 13. Strom. hic.

Q9993

Alind

Aliud cecidit secus viam; & conculcaturum est. Luc. 8. 5. Granum juxta viam, virtus in publico, conculcatur; proficit in recessu, & honorabilis ostenditur. Escobar. t. 6. Parab. Chr. l. 8. Sect. 1. obs. 4. Fugiamus civitatum, & vicinorum, celebritates: ut, qui in civitatibus, & vicis, habitant, ad nos concurrant. Amemus solitudines: ut, qui nos in praesentia fugiunt, ad nos pelliceamus. - Joannes quidem Baptista in solitudine versabatur; & civitates ipsae cum hominibus ad eum confluebant. Luc. 3. 3. S. Nilus lib. ascet.

§. IX.

Solitudinis aliae utilitates, & motiva.

Thesaurum abscondito in agro. Matth. 13. 44. Cur invenit in agro, & non in civitate? in quo negotiator reperit margaritas? Resp. instrumur: ut ad comparandum thesaurum, qui est regnum coelorum, egredi debemus e domo, urbe, ac tumultu. Secundo plus donorum coelestium reperitur in solitudine, quam turba. Sylveira hic q. 3.

Jesus autem plenus spiritu S. &c. Luc. 4. 1. Planè spiritu S. pleni non sunt, sed vanitate humidi, qui per plateas aguntur: nam Christus Deo plenus fugit in eremum. Thesaurum in Evangelio. Matth. 13. 44. homo qui invenit; vadit, & abscondit. Ita tu, qui largius divinis rore complueris; eo magis recede ab hominum consuetudine. Oliva l. 13. Strom. hic.

Quidam, cum senem interrogasset, unde hoc fieret, quod sibi molestum esset in cella sedere? accepit: quia nondum prospexisti in futuram requiem, vel afflictionem: si enim haec animò diligenter inspicias, & mediteris; etiamsi cella tua vermes scaturiat, ut ad collum usque immergaris in illis; sustine-

res utique absque molestia ullà, & difficultate. S. Dorotheus Abb. Doctr. 12.

§. X.

Solitudo in turba.

Dile gentes sunt in utero tuo. Gen. 25. 23. *Et duo populi ex ventre tuo dividuntur.* Una erat, & populos internè gestabat. Fors in domus abditis degebat abscondita; & tamen ibi populari tumultu afflictabatur. Plures in solitudine degentes populos animò gerunt, & tumultibus perturbantur. Naxera in Jos. 24. §. 15.

In urbibus, quasi in solitudinibus, versans: quod hominum congressus illius virtutem nihil læderet. S. Greg. Naz. orat. funeb. de S. Basilio fratre suo.

Sine turbatione versabatur in turbis: sine otio tempus, quod otio dederat, transigebat. S. Bernardus vitæ S. Malachiae Ep.

Ad orandum etiam in turba solitudinem reperiebat. Vitæ S. Bernardi l. 1. c. 4.

Miscellanea.

Urbis conversationem, & mille malorum occasiones, reliqui; meipsum relinquere nondum potui. S. Basilius ad Gregor. Naz. de vita solit.

Solitudo vera est, abstrahere mentem à sollicitudine, & occupatione, actionum exteriorum, ab omni delectatione creaturarum; omnes affectiones, voluntates, intentiones, unanimiter, in quantum potest, dirigere in Deum. S. Albertus M. parad. an. c. 32.

S. Franciscus dicebat: corpus est cella, & anima est eremita; quæ moratur in cella, ubicunque sit, etiam inter homines, ad orandum Dominum, & meditandum de ipso. Ita Lucas Wadingus in anaal. Min. Ag. 1212.

Titu-